

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Marie Žiškové, v právní věci žalobců: **a) A. ž. p., b) O. s. Z. ž.**, proti žalovanému **Magistrátu hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2, za účasti **E. D., a. s.**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2002, č. j. MHMP-61001/2002/VYS/Kz/Hn, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 10. 2004, č. j. 28 Ca 702/2002-65,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech.
- III.** Žalobcům **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 1. 7. 2002, č. j. MHMP-61001/2002/VYS/Kz/Hn, žalovaný změnil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 10 ze dne 19. 3. 2002, č. j. OST420/02/Jan, kterým byla povolena stavba přeložky plynovodu N. I. D 225 o celkové délce cca 395m na pozemku č. parc. 1858/2, 1859, 1864/1, 1864/2, 1865/1, 1865/2, 1866, 1868/1, 1868/5, 1872/2, 1872/4, 1873/76, 1873/86, 2201/1, 2206/1, 2206/2, 2206/6, 2208/3, 2209 v k. ú. V., P., povolena stavba opěrné stěny v celkové délce cca 35m a výšce cca 2,5m na pozemku č. parc. 2201/1 v k. ú. V., P., povoleny terénní úpravy (násypové těleso) na pozemku č. parc. 1868/1, 2201/1, 2209 v k. ú. V., P., rozhodnuto o námitkách účastníků řízení a stanoveny podmínky pro provedení stavby.

V žalobě proti rozhodnutí žalovaného žalobci namítali, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo vyvěšeno do konce předepsané lhůty a nebylo tak řádně doručeno.

Dále se správní orgány v rozporu s § 66 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) řádně nevypořádaly s námitkami účastníků řízení týkajícími se otázky posouzení vlivů na životní prostředí (porušení § 11 odst. 1 tehdy účinného zákona č. 244/1992 Sb., o posuzování vlivů rozvojových koncepcí a programů na životní prostředí, neboť vzhledem k podstatným změnám stavby mělo proběhnout doplňující posouzení vlivů na životní prostředí, přičemž příslušná stanoviska Ministerstva životního prostředí měly správní orgány k dispozici), jakož i nepoužitelnosti řady vyjádření dotčených orgánů a správců sítí (žalobci výslovně poukázali na vyjádření společností E.-C., s. r. o., P. v. s. a. s., P. t. a. s.) z důvodu jejich zastaralosti či vztahu k jinému předmětu. Také nebyl posouzen zásah do krajinného rázu ve smyslu § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, přitom se jedná o jedno z obligatorních podkladových rozhodnutí pro stavbu jako celek i pro její jednotlivě projednávané stavební objekty či jiné součásti. V souborném stanovisku odboru životního prostředí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 5. 4. 2001 ani ve vyjádření odboru životního prostředí Úřadu městské části Praha 10 není otázka zásahu do krajinného rázu nebo přesvědčivé konstatování, že k takovému zásahu nemůže dojít, uvedena. Návazně tak byl porušen i § 126 stavebního zákona, příslušný orgán předepsaným způsobem neřešil otázku zásahu do krajinného rázu a stavební úřad tento nedostatek přehlédl a vydal stavební povolení. Přitom se sám zcela nepřesvědčivým způsobem pokusil zaujmout ve věci stanovisko. Žalovaný k tomu jen dodal, že pokud se o krajinném rázu dotčené orgány nezmínily, tak žádné připomínky neměly. Žalobci tak byli zkráceni na svých právech účasti na projednávání zásahu do krajinného rázu. V dalším žalobním bodě napadli formu doručování (veřejná vyhláška), neboť nejde o stavbu zvlášť rozsáhlou, s velkým počtem účastníků. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného je naprosto nedostatečné a nevyhovující požadavkům § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění účinném do 31. 12. 2005 (správní řád). Navrhli zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 29. 10. 2004 rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Žalovaný se totiž v rozporu s § 47 odst. 3 a § 59 odst. 1 správního řádu v odůvodnění rozhodnutí vůbec nezabýval odvolací námitkou žalobce A. ž. p. týkající se nepoužitelnosti vyjádření společnosti E.-C., s. r. o. v předmětném stavebním řízení. Podle soudu dále došlo ve správním řízení k procesním vadám – správní orgán I. stupně porušil § 62 odst. 1 písm. b) a § 66 stavebního zákona, když se k námitkám žalobců nevypořádal s otázkou posuzování vlivu stavby na životní prostředí (EIA), a to jak po věcné stránce, tak v odůvodnění rozhodnutí. Žalovaný pak v rozporu s uvedenými ustanoveními i s § 59 odst. 1 správního řádu toto pochybení neodstranil a aniž by doplnil řízení způsobem, který by tak mohl učinit, rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Nevypořádal se tak po věcné stránce s námitkou žalobců a jeho rozhodnutí neobsahuje žádné věcné důvody, které jej vedly k závěru, který v otázce EIA učinil. Městský soud tak rozhodnutí žalovaného zrušil jak z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, tak kvůli porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. a), c) s. ř. s.].

Proti zrušujícímu rozsudku městského soudu podal žalovaný včas kasační stížnost založenou na důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Uvedl, že městský soud zrušil předmětné rozhodnutí z jediného důvodu, a to kvůli nedostatkům při vypořádání se s otázkou posouzení vlivu stavby na životní prostředí. Žalovaný však pokládá své konstatování v této věci (*„jedním z podkladů pro vydání tohoto rozhodnutí je i předmětné stanovisko*

orgánu posuzujícího vlivy na životní prostředí“) za dostačující, neboť z něj vyplývá, že vyhovující stanovisko EIA bylo vydáno pro účely územního řízení, které bylo v době vydání napadeného rozhodnutí pravomocně ukončeno. Projekt vlastního objektu O. E. byl po vypracování EIA změněn, avšak nikoli v části týkající se plynovodních přeložek. Stavby přeložek plynovodů kromě toho podle tehdy účinné právní úpravy nepodléhaly posuzování vlivu na životní prostředí. Z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobci ani osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí městského soudu v mezích důvodů vymezených stížnostními body (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) a shledal kasační stížnost nedůvodnou.

Žalovaný ve své kasační stížnosti napadl závěr městského soudu o nedostatečnosti přezkoumání otázky posouzení vlivu stavby na životní prostředí.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí poukázal na skutečnost, že stavba splňuje podmínky pravomocného rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 11. 2. 2000, č. j. 130656/99/V/Kos, kterým bylo povoleno umístění stavby O. k. c. E. (O. E.) včetně přeložek inženýrských sítí. Toto rozhodnutí bylo změněno rozhodnutím Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 7. 6. 2000, č. j. 9158/00-32o-230, které nabylo právní moci dne 29. 6. 2000. Jedním z podkladů tohoto rozhodnutí přitom bylo i stanovisko o hodnocení vlivů této stavby na životní prostředí vydané příslušným orgánem. Dodal, že stanovisko Ministerstva životního prostředí ze dne 3. 9. 2001, č. j. 1866/OR/01, bylo vydáno až po nabytí právní moci územního rozhodnutí a nemohlo tak být podkladem pro jeho vydání.

Podle § 62 odst. 1 písm. a), b) stavebního zákona ve stavebním řízení stavební úřad přezkoumá zejména, zda dokumentace splňuje podmínky územního rozhodnutí, a požadavky týkající se veřejných zájmů, především ochrany životního prostředí, ochrany zdraví a života, a odpovídá obecným technickým požadavkům na výstavbu a zvláštnímu předpisu.

V daném případě žalobci již v rámci námitek předložených v průběhu stavebního řízení poukazovali na přípis Ministerstva životního prostředí ze dne 3. 9. 2001, zn. 1866/OR/01, kterým byl stavebník (kopii na vědomí obdržel též odbor územního rozhodování a odbor životního prostředí Magistrátu hlavního města Prahy) opětovně upozorněn na nutnost nového provedení procesu EIA, a to vzhledem ke změnám připravované stavby O. E., ke kterým došlo od vydání původního (nesouhlasného) stanoviska EIA ze dne 1. 6. 1999.

Správní orgán I. stupně se však s touto námitkou i s předloženými podklady věcně nijak nezabýval. Porušil tak § 62 odst. 1 písm. b), odst. 3 a § 66 stavebního zákona. Žalovaný pak ke konkrétním odvolacím námitkám žalobců toto pochybení neodstranil a v odůvodnění svého rozhodnutí pouze odkázal na pravomocné rozhodnutí o umístění stavby s tím, že přípis Ministerstva životního prostředí ze dne 3. 9. 2001 nemohl být z časových důvodů podkladem k jeho vydání. S odvolací námitkou žalobců se tak vypořádal po výtce formálním způsobem, když, vedle porušení § 59 odst. 1 správního řádu, nedostál (stejně jako správní orgán I. stupně) povinnosti stanovené v § 62 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, totiž přezkoumat, zda dokumentace splňuje požadavky týkající se veřejných zájmů, především ochrany životního prostředí. Je nepochybné, že žalovanému

(ale ostatně i správnímu orgánu I. stupně) byla známa skutečnost, že Ministerstvo životního prostředí zpochybnilo proces EIA, resp. požadovalo jeho nové provedení. Přitom právě zmíněné ustanovení (a to zejména ve spojení s § 11 odst. 1 zákona č. 244/1992 Sb., nyní § 10 odst. 3, 4 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů) umožňuje či lépe řečeno ukládá správnímu orgánu povinnost přihlédnout i k této situaci, a to bez ohledu na to, že v té době existovalo pravomocné územní rozhodnutí o umístění stavby. Na tom nic nemění ani skutečnost, že stavba, která byla předmětem stavebního řízení (přeložka plynovodu, opěrná stěna, terénní úpravy) by sama o sobě nebyla předmětem posuzování vlivu na životní prostředí, ani že se jí změny projektu netýkaly. V rámci územního řízení totiž byla posuzována v rámci stavby O. E. jako celku a jako součást tohoto celku byla též umístěna. Nepochybně by tak byla též předmětem případného nového provedení EIA.

Kasační soud se tak ztotožnil se závěrem městského soudu o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů.

Nejvyšší správní soud tedy shledal námitky žalovaného nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Nutno podotknout, že i v případě vyhovění předmětné kasační stížnosti v rámci jejího jediného stížního bodu, by Nejvyšší správní soud nemohl napadený rozsudek zrušit, neboť nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného byla městským soudem shledána též v tom, že se žalovaný nijak nevypořádal s odvolací námitkou žalobce A. ž. p. o nepoužitelnosti vyjádření společnosti E.-C., s. r. o. v předmětném stavebním řízení. V tomto bodě však stěžovatel rozsudek městského soudu nenapadl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobci dosáhli v řízení o kasační stížnosti žalovaného plného úspěchu, a proto by dle § 60 odst. 1 s. ř. s. měli právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Nárok na náhradu nákladů řízení však neuplatnili a ani ze soudního spisu nevyplynulo, že by jim nějaké náklady řízení vznikly. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. května 2006

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu